

Sygn. akt III USK 405/22

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania W. J.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego MSWiA w Warszawie

o wysokość policyjnej renty rodzinnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 23 marca 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 3 listopada 2021 r., sygn. akt III AUa 645/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 lipca 2017 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, działając na podstawie art. 24a i art. 31 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2020 r., poz. 723 ze zm.), ponownie ustalił od dnia 1 października 2017 r. wysokość renty rodzinnej W. J., po zmarłej żonie M. J. , na kwotę 1.747,19 zł.

W.J. wniósł odwołanie od powyższej decyzji.

Wyrokiem z dnia 15 czerwca 2021 r., sygn. akt VIII U 3103/19, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję i w punkcie I ustalił W. J. wysokość policyjnej renty rodzinnej od dnia 1 października 2017 r. w kwocie 2.150,43 zł, w punkcie II oddalił odwołanie w pozostałej części, a w punkcie III zniósł wzajemnie pomiędzy stronami koszty procesu.

Wyrok Sądu Okręgowego obydwie strony zaskarżyły apelacjami.

Wyrokiem z dnia 3 listopada 2021 r., sygn. akt III AUa 645/21, Sąd Apelacyjny w Lublinie oddalił apelacje.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego odwołujący się zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) z tego względu, iż w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu, których założenia i istota zostały wyjaśnione w uchwałach (7) Sądu Najwyższego - mających moc zasad prawnych - z 23 marca 1999 r., III CZP 59/98 (OSNC 1999 nr 7-8, poz. 124) i z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008 nr 6, poz. 56). Ponadto, niniejsza sprawa została przez obie instancje przeprowadzona w sposób powierzchowny i stronniczy. Sądy obu instancji nie zweryfikowały w najmniejszym stopniu argumentacji W. J.. Niniejsza skarga jest oczywiście uzasadniona również ze względu na szereg błędów proceduralnych oraz błędów z zakresu prawa materialnego. Zarówno Sąd Okręgowy jak i Sąd Apelacyjny nieprawidłowo oceniły zebrany w sprawie materiał dowodowy, przez co został ustalony błędny stan faktyczny. Niniejsza skarga jest oczywiście uzasadniona, co potwierdza szereg błędów proceduralnych oraz naruszenie prawa materialnego przez oba Sądy, brak realizacji zarówno funkcji rozpoznawczej jak i kontrolnej przez Sąd II instancji. W wyroku Apelacyjnym brak jest jakiegokolwiek analizy prawnej, jakichkolwiek odniesień do doktryny czy orzeczeń, zatem należy stwierdzić, iż Sąd II instancji w ogóle nie zrealizował zarówno funkcji rozpoznawczej jak i kontrolnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej

analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sugerowaną oczywistą zasadność skargi kasacyjnej skarżący ogranicza do prostego zanegowania podstaw zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie, bez uwzględnienia stanowiska zaskarżonego wyroku w zakresie analizy interpretacyjnej wskazanych przepisów prawa – stanowiska bardzo szeroko przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie przekonuje o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ogólnikowe twierdzenie o szeregu błędów proceduralnych oraz naruszeniu prawa materialnego przez oba Sądy, brak realizacji zarówno funkcji rozpoznawczej, jak i kontrolnej przez Sąd II instancji; prowadzenie sprawy w sposób powierzchowny i stronniczy. Twierdzenia te w swojej gołosłowności nie zostały powiązane z żadnym przepisem prawa – nie zostały również oparte na odpowiedniej juredycznej argumentacji wykazującej postulowaną przez skarżącego oczywistą zasadność jego skargi. Gołosłownością

razi także twierdzenie o nieprawidłowej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego bez rzeczowego przedstawienia wskazanych elementów stanu faktycznego sprawy, które zostały niewłaściwie ocenione lub pominięte przez Sąd drugiej instancji.

Wypada przypomnieć, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) podlegają rozpoznaniu na etapie tzw. „przedsądu”, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Sąd Najwyższy w ramach „przedsądu” bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

ał